

BRÁZDA

časopis nepomucenských alumnů

3/2022–2023

Ze srdce děkujeme všem, kteří jakýmkoliv způsobem podporují naši kolej a pamatují na ni a na její obyvatele ve svých modlitbách!

Velký dík patří také všem, kteří finančně podporují vydávání tohoto časopisu.

Přejeme pěkně prožitý čas
letních prázdnin a dovolených!

**Finančně lze přispět na vydávání časopisu také převodem
na účet koleje v CZK nebo EUR**

CZK: 7316032/0800
IBAN: CZ34 0800 0000 0000 0731 6032

EUR: 7339322/0800
IBAN: CZ34 0800 0000 0000 0733 9322

Do poznámky, prosím, napište: BRÁZDA

Foto na titulní straně: Sr. Miriam Imrichová

OBSAH

Úvodník	Vojtěch Kolář	4
Kolejní deník	Martin Cely	5
Sestry boromejky mají novou kapli	Sr. Vojtěcha Fialová, P. Vojtěch Novotný	8
Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti	Jiří Štašta	10
Radost putovat	Vojtěch Dvořák, Milan Pazdera	12
Le lion indomptable est devenu un diacre	Arnold Gabin Nguela Penlap, Daniel Martinek	14
Seminární výlet hraničící s poutí	Lukáš Houška, Petr Vršinský	16
Laskavé loučení s léčivým úsměvem	Sr. Theresien Bartoňová	18
O východu slunce a nesmyslnosti běhání	Vojtěch Razima	20
Setkání se současným uměním v Římě	Tomáš Sixta	22
Umění modlit se pohledem	P. Tomáš Roule	24
Řekli svatí a to platí	P. Petr Soukal	27
Z deníku venkovského administrátora	P. Josef Bláha	28
Vtípek	Daniel Martinek, Vojtěch Kolář	32

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

Redaktor: Vojtěch Kolář

Fotografie: P. Petr Soukal a autoři příspěvků

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři

Adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda.nepomucenum@gmail.com

Datum vydání: 2. 6. 2023

ÚVODNÍK

ážení přátelé!

Svatodušní vydání Brázdy chce svědčit o tom, že všechny naše dovednosti a inspirace i všechny naše intelektuální a umělecké aspirace, jednoduše vše, z čeho se radujeme a nad čím žasneme, má svůj původ, svůj skutečný prazdroj ve Svatém Duchu, v „Pokladnici dobra a Dárci života“.

Slovy sochaře Petra Váni: „Mou inspirací je Boží Duch. Krásnou inspirací! Když jsem se snažil vymyslet jeden z prvků do kostela sv. Karla Boromejského v Praze, celý měsíc jsem nemohl nic nakreslit. Šel jsem na jednání v domluveném termínu a nic jsem neměl, jen čistý skicák. Čekám v přijímací místnosti, boromejky mají zpoždění, a najednou jsem v duchu uviděl, jak má ambon vypadat. Za dvacet minut jsem jej nakreslil. Potom jsem na kameni půl roku pracoval, ale výsledek nemohu považovat za svůj nápad. Žádný jsem neměl, byl mi dán.“ (Snad nás nepodezíráte, že k podobným myšlenkám tihneme jen s blížícím se zkuškovým obdobím.)

Kromě obvyklých rubrik, jako je Kolejní deník a Deník venkovského administrátora, v tomto čísle najdete dokončení povídky o nové kapli našich sester a rozhovor s jáhnem Gabinem. Otec spirituál Tomáš Vám nabídne návod, jak rozjímat umělecká díla, a sestra Theresien poradí, jak nahradit analgetika a antidepresiva léčivým úsměvem.

Děkuji všem, kteří nejrůznějším způsobem podporují vydávání Brázdy i celou naši kolej. Prosím, zachovejte nám přízeň, nezapomínejte se za nás modlit a hezky si odpočiňte při čtení následujících stran!

Vojtěch Kolář

KOLEJNÍ DENÍK

době, kdy jsme byli na duchovní obnově u sester trapistek ve Vitorchianu, děly se v Nepomucenu velké věci. Byla totiž dokončena nová kaple našich sester boromejek a v sobotu 25. března ji Mons. Giuseppe Leanza slavnostně požehnal. My jsme se do nové kaple dostali až po návratu, když jsme v ní se sestrami slavili nešpory a obdivovali dílo pana architekta Šťasty.

Letošní Velikonoce jsme strávili v Římě, jak je tomu jednou za tři roky zvykem. Na Květnou neděli jsme byli na pontifikální mši svaté na Svato-petrském náměstí a na Zelený čtvrtek večer jsme slavili mši svatou u nás v koleji. Velký pátek jsme prožili ve větší usebranosti a na obřady jsme mohli zajít do kteréhokoli kostela v Římě. Večer se pak většina z nás vydala ještě na křížovou cestu ke Koloseu. Někteří však využili nabídky otce spirituála Tomáše a odjeli s ním do Orte, kde proběhlo tradiční procesí s mrtvým Kristem. Jde o náboženský průvod městem s dobovými hábity a písněmi, na kterém si místní dávají záležet. Příchozí tak mohou skutečně nasát atmosféru středověku.

Na Bílou sobotu jsme se již ráno vypravili do Svatopeterské baziliky, protože jsme tam měli nácvk na večerní vigílii. Dostalo se nám velké cti: mohli jsme ministrovat během velikonoční vigílie Svatému otci. Ráno se rozdělily

úkoly, přičemž čtyři nejmenší z nás byli pověřeni službou v bezprostřední blízkosti papeže. Následně proběhl nácvik, který se zopakoval i večer před samotnou vigilií. Před zahájením si s námi papež podal ruku a pak jsme si už jen snažili vychutnat tuto slavnost velikonoční noci.

V neděli Vzkříšení jsme měli mši svatou u nás v koleji a po obědě jsme se mohli rozjet na týdenní velikonoční prázdniny. Někteří z nás se vrátili do vlasti, jiní vyjeli někam na výlet a pár z nás zůstalo v koleji (zpravidla kvůli návštěvám, které nás poctily svojí přítomností).

Po návratu v pondělí 17. dubna jsme slavili mši sv. v bazilice Santa Maria Maggiore k výročí 30 let vzniku samostatné České a Slovenské republiky a jejich diplomatických styků se Svatým stolicem. Hlavním celebrantem byl kardinál Pietro Parolin. Na konci týdne jsme pak prožili duchovní obnovu, kterou vedl slovenský řeckokatolický kněz Marek Durlák. Jejím hlavním tématem byl dar kněžského povolání, který jsme použili jako klíč k výkladu podobenství o rozséváči.

28. dubna jsme opustili kolej na celý prodloužený víkend až do pondělí 1. května, protože jsme se společně s představenými vypravili na „výlet hraničící s poutí“ do San Giovanni Rotondo a okolí. V sobotu se někteří z nás vydali na zhruba třicetikilometrovou pěší pouť na Monte Sant'Angelo, což

je poutní místo, kde se v minulosti vícekrát zjevil archanděl Michael. Celou neděli jsme strávili v San Giovanni Rotondo, navštívili jsme místa spojená se svatým otcem Piem z Pietrelciny a v pondělí jsme vyrazili do Vieste, což je jedno z nejvýchodnějších městeček poloostrova Gargano. Auty jsme se pak vrátili do Říma bohatší o příjemné zážitky.

S nástupem května se oteplilo, naše želvy přešly do letního režimu a nyní se po většinu času se vyhřívají na slunci i přesto, že jsme si užili už i dost májových přeháněk. Každý z nás bohoslovců si v květnu připravil jedno „májové kázání“ pronesené v rámci všedních nešpor. Vykládali jsme v něm vždy jednu invokaci z Loretánských litaní, jimiž jsme pobožnost uzavírali.

Co do popularity s Pannou Marií může v Nepomucenu soutěžit jen sv. Jan Nepomucký, na jehož slavnost jsme se připravili úklidem kolejní zahrady.

Samotná akce vypukla 16. května. Mši sv. předsedal pan kardinál Dominik Duka a musím přiznat, že tak plnou kapli jsem tu u nás ještě neviděl. Na bohoslužbu navázalo bohaté občerstvení, nechybělo české pivo a grilování.

20. května jsme se opět vypravili do Svatopetrské baziliky, kde pro nás měl tamní farář otec Agnello („Beránek“) prohlídku s duchovním výkladem (na kterou nás pozval již v prosinci, kdy pro nás měl duchovní obnovu), díky níž jsme hlouběji poznali duchovní a historické bohatství této svatyně.

Následující den jsme oslavili jáhenské svěcení našeho spolubratra Arnolda Gabina Nguela Penlapa z Kamerunu. Gabin nebyl úplně běžným seminariistou, protože již dokončil formaci a je v Římě na postgraduálních studiích. Dobře ale do našeho společenství zapadl a měli jsme radost, že právě v Nepomucenu obdržel jáhenské svěcení z rukou Mons. Giuseppe Leazy.

Zkoušky a prázdniny jsou na obzoru, Váš průvodce akademickým rokem 2022—2023 se loučí a přeje Vám vše dobré!

Martin Celý

SESTRY BOROMEJKY MAJÍ NOVOU KAPLI

řed šesti roky začala celková rekonstrukce Papežské koleje Nepomucenum v Římě. Vrcholem a pomyslným zakončením oprav byla úprava kaple sester boromejek, které zajišťují část provozu naší koleje.

Celkový návrh kaple provedl architekt Jiří Štašta. Novému prostoru vévodí pozlacená apsida, v níž je zavěšen kříž s Kristem Veleknězem, jehož otevřené oči zjevují, že vítězí nad smrtí. Z jeho probodeného boku sbírá Panna Maria vytékající krev – zde se rodí církev. Na druhé straně stojí svatý apoštol Jan, který přijímá Marii za svou matku a je udivený nad tím, co se tu odehrává.

K výzdobě byla zvolena mozaika, kterou vyhotovili v Dílně Všech svatých v Brně. „Mozaika jako řemeslo v sobě skrývá krásné poselství,“ vysvětluje architekt Štašta. „Neměníme podstatu kamenů, nijak je nepřebarvujeme, ale zasazujeme je do vztahů. Podobně jako do této koleje přichází pestrá škála lidí, kteří zůstanou plně sví, jen se trochu obrousí a s pastoračním mistrovstvím zapadnou do vztahů. Právě tím mají zjevovat lásku, která odráží tajemství života Nejsvětější Trojice.“

Na pořízení nového oltáře, ambonu, sedadla pro předsedajícího a svato-stánku se podíleli italský kameník Alessandro Odi z blízkého Tivoli a český truhlář Štěpán Marek. Svícen pro paškál zhotovil umělecký kovář Josef Tulis. Skleněné dveře s motivem Zvěstování Páně (mohli jste je obdivovat v minulém čísle Brázdy) byly na návrh architekta a pod dohledem Daniela Kvesiće vyrobeny v Chorvatsku. Působivé osvětlení dodal Massimiliano Palmieri, stavební úpravy zařídila firma Alberta Paolantonioho.

O slavnosti Zvěstování Páně v sobotu 25. března 2023 proběhlo slavnostní požehnání této kaple a zasvěcení nového oltáře. Liturgii za účasti představených koleje a dalších hostů předsedal Mons. Giuseppe Leanza, který

v letech 2011–2018 zastával úřad apoštolského nuncia v České republice. Ve své promluvě zmínil: „Tento posvátný chrám chce být privilegovaným místem pro setkání s Pánem, živým a přítomným ve svátosti Eucharistie. Ježíš v Eucharistii bude skutečně Emanuelem, Bohem s námi, Božím Slovem, které si mezi námi postavilo svůj stan. Od něj můžeme všichni čerpat světlo, teplo a sílu, abychom byli před světem autentickými svědky jeho lásky.“

Po vzývání všech svatých arcibiskup Leanza vložil do oltářní menzy ostatky sv. Karla Boromejského, hlavního patrona sester, sv. Zdislavy a sv. Rocha a modlil se: „Pokorně tě, Bože, prosíme, ať tvé požehnání spočine na tomto

oltáři, zbudovaném na místě, kde se shromažďuje tvá církev. Ať je vždy zasvěcen ke slavení Kristovy oběti a stane se stolem, z něhož bude tvůj lid čerpat sílu účasti na posvátné hostině.“

Celou kapli poté naplnila vůně křížma, jímž Mons. Leanza pomazal oltářní kámen. Dým stoupající z kadidelnice postavené doprostřed menzy zase symbolizoval modlitby, které zde budou sestry a všichni přicházející vysílat k Bohu. Následně byl oltář pokryt plátny a vrcholem slavnosti bylo první slavení eucharistické oběti na tomto oltáři.

Kéž se naplní přání, které na závěr promluvy řekl pan nuncius: „Chtěl bych vám popřát, aby tato kaple byla skutečně srdcem tohoto domu.“

Sr. Vojtěcha Fialová a P. Vojtěch Novotný

JAKO MOJŽÍŠ VYVÝŠIL HADA NA POUŠTI

řed dvěma lety vznikl nápad, zda by se v rámci oprav koleje mohlo něco pěkného udělat také s kaplí sester boromejek. Na nápad časem navázalo několik provozních studií liturgického prostoru s ikonografickou koncepcí, až nakonec bylo po společných jednáních nalezeno vhodné řešení.

Následně v rámci celkových oprav došlo také ke stavební úpravě kaple. Byl změněn strop z rovného na lehkou valenou klenbu, byla provedena nová elektroinstalace včetně osvětlení, byl doplněn lehký oblouk v presbytáři a kromě nové umělecké výzdoby, jak na vstupních dveřích, tak v presbytáři, přibylo také liturgické vybavení ze dřeva a kamene.

Kombinace italského travertinu a českého dubu naznačuje, že na díle spolupracovali jak řemeslníci z naší země, tak také italští mistři: kameník Alessandro Todi z Tivoli, osvětlovací technik Massimiliano Palmieri, truhlář Štěpán Marek od Příbrami, kovář Josef Tulis z Vysočiny a brněnská Dílna Všech svatých.

Oltář má tvar pravidelného čtverce na znamení Krista, kamene úhelného. Naproti tomu na ambonu nalezneme lehkou oblou křivku, která nám má připomínat odvalený kámen, na němž usedl anděl, aby zvěstoval poprvé radostnou zvěst o Vzkříšeném. Na ambonu jsou též v malované keramické destičce znázorněny plameny Svatého Ducha, jeho sedm darů.

Podobné malované destičky na oltáři nám připomínají Nebeský Jeruzalém a Beránka na trůně, eschatologický směr našeho životního putování, dále na bocích dvě ryby a pět chlebů, které odkazují na zázračné nasycení tisíců. Vzadu, naproti Beránkovi na trůnu, je motiv vyvýšení hada na poušti.

Tento motiv bude viděn zejména tehdy, když bude kněz u oltáře poklekat – po pozdvihování při slavení eucharistie: „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka.“ (Jan 3,14)

V presbytáři je na zlatém dvacetičtyřkarátovém pozadí zavěšen kříž s ukřižovaným Kristem. Jeho znázornění se trochu liší od častého motivu smrti na kříži. Kristus je zde vyobrazen jako živý, jako Nejvyšší velekněz, který přináší v oběť sebe sama: „... tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.“ (Žid 9,28)

Kristus, ač na kříži, má otevřené oči. Tímto detailem navazujeme na nejstarší zobrazení Krista – ten který žije, ten který smrtí smrt přemohl, aby nám daroval život. Aby bylo lépe znázorněno, že on je skutečně Pánem i nad smrtí, je ozdoben zlatou korunou: „Vyšels mu vstříc štědrým požeháním, na hlavu mu kladeš korunu z ryzího zlata.“ (Ž 21,4)

Po bocích kříže je zobrazena Ježíšova matka Marie a učedník Jan, kterého Pán miloval. Motiv ukřižování je zde v kapli navržen z dvojího důvodu: jednak ve spojitosti s ostatními kaplemi koleje, které jsou také zdobeny motivem ukřižování; a za druhé navazuje na spiritualitu sester boromejek, které mají ve zvláštní úctě Svatou rodinu. U paty kříže se tento pojem rozšiřuje, Matka Boží je adoptivní matkou apoštola Jana, abychom se také my stali jejími syny.

Děkujeme sestrám i vedení koleje, že jsme s nimi mohli na úpravách kaple spolupracovat. V rámci poslední fáze nás čeká ještě doplnění mozaiky v nikách po bocích kaple. Mělo by se jednat o dva motivy, z nichž můžu zatím jen prozradit, že bychom rádi připomněli odkaz kardinála Berana a také všechny svaté, jejichž ostatky byly uloženy do oltáře.

Jiří Štásta (autor úprav kaple a vedoucí Dílny Všech svatých)

RADOST PUTOVAT

oto je vyprávění o jedné pouti do Věčného města, o pohostinnosti, modlitbě, liturgii, ale i o prosté radosti ze života a z jeho darů. Příběh tohoto putování ovšem začíná na sousedním světadílu.

Na přelomu roku se naše trojice – Vojtěch Dvořák, Vojtěch Kolář a Milan Pazdera – vydala na společnou pouť do Svaté země, kde nám ubytování a vřelé přijetí nabídli trapisté z kláštera Latrún, který leží asi 30 km západně od centra Jeruzaléma. Mimo spousty zážitků a vzpomínek jsme si odtud odvezli také klíčící myšlenku na další cestu. Vojtěch nás totiž pozval na Velikonoce do Říma.

Rozhodnutí nepadlo hned, ale postupně se zdálo zřejmé, že načasování je ideální. Milana čeká v červnu jeho jáhenské svěcení a následně ostrý vstup do pastorace. Možná to tak budou poslední velikonoční svátky, s nimiž může naložit podle svého gusta. A tak jsme jeli. Cílem cesty byl samozřejmě svatý Petr a svatý Pavel, k nimž do trojice přibyl Vojtěch Kolář.

Naše výprava se ale rozrostla. Podle Milanova nápadu jsme ji pojali jako duchovní přípravu na letní tábor, který v indiánském duchu pořádáme ve Spolku Katolického domu v Křižanově. Vypravila se celá „velká trojka“: náčelník Ite-Četan (Vojtěch Dvořák), šaman Mahpiya-He (Milan Pazdera) a ohnivce Mdoká-Ša (Tomáš Juračka). Vedoucí výpravy a řidič byl pak táborový mistr kuchař Jan „Hollywood“ Hladík.

Zdárně jsme dorazili ve středu, večer před Zeleným čtvrtkem. Vojtěch nás i přes pozdní hodinu královsky přivítal dobrým jídlem a pitím a uložil nás k zaslouženému odpočinku. S vděčností můžeme konstatovat, že pohostinnost Nepomucena a všech jeho obyvatel nás provázela po celý pobyt. Tři celé dny, které jsme zde mohli strávit, byly duchovně, turisticky i prostě lidsky naplněné až po okraj.

Dvakrát jsme prožili mši svatou v bazilice sv. Petra, na Velký Pátek jsme v rámci poutní cesty Sette Chiese spatřili sedm římských poutních bazilik,

seznámili jsme se s krásami papežské koleje Russicum a nasáli půvaby antičkého, renesančního i barokního Říma. Máme za co děkovat a co doporučovat.

Nejsilnější zážitek nás čekal na samý závěr naší pouti. Milan se stal jedním z českých bohoslovců, kteří měli tu čest příslužovat Svatému otci Františkovi při velikonoční vigílii. Dokonce z titulu nejurostlejšího (tj. více než dvoumetrového) byl neotřesitelným kandidátem na nesení kříže v liturgickém průvodu.

Největší ministrant se však rád i snížil, a před papežem, který nebyl vzdálený, ale blízký, dvakrát ve službě poklekl. Dalším Milanovým úkolem bylo totiž nést manutergium, plátno k umývání rukou. Papež František si poté, co podal svaté přijímání osmi nově pokřtěným, myl ruce podruhé a dokonce dvojici českých bohoslovců poděkoval. Prostě, a přitom velké slovo „Grazie“. Děkoval ne formálně, ale s vděčností. Jako velký

pastýř, který vidí dary a potenciál i v těch nejposlednějších.

„V jistých ohledech se za posledního považuji,“ říká Milan. „Já, který jsem v rámci studia uzavřel předmět Italština na třetí pokus známkou E, jsem mohl plnohodnotně slavit a sloužit při velikonoční vigílii. Moje zkušenost je jasným důkazem, že u Boha není nic nemožného.“ I my ostatní jsme měli možnost se této mše svaté zúčastnit, zblízka spatřit prvního pastýře katolické církve a prožít s ním tyto slavnostní chvíle.

Krásy a divy Říma nám utkvěly v mysli, ještě déle však budeme v srdci hýčkat vzpomínku na přijetí, pohostinnost a přátelství, kterých se nám dostalo od představených, bohoslovců, sester i všech obyvatel Nepomucena. Obdarování limoncellem jsme se v neděli nad ránem loučili. Tak v jednom roce ze Svaté země do Věčného města... Vskutku máme za co děkovat!

Vojtěch Dvořák a Milan Pazdera

LE LION INDOMPTABLE EST DEVENU UN DIACRE

neděli 21. května byl v kapli Nepomucena vysvěcen na jáhna náš spolubratr **Arnold Gabin Nguela Penlap** z kamerunské diecéze Bafang. Gabin studoval teologii v Miláně a nyní pokračuje na postgraduálním studiu zde v Římě.

Seminární formací si prošel již v Miláně a ještě předtím ve

své domovské diecézi v Kamerunu, proto nebylo třeba déle čekat a Gabin mohl přijmout z rukou arcibiskupa Giuseppe Leazy jáhenské svěcení. Na konci obřadu bylo vidět, jak je vděčný a šťastný za právě prožitý okamžik. I my jsme rádi, že jsme byli při tom, a přinášíme Vám krátký rozhovor s naším novopečeným jáhnem.

Zažil jsi formaci ve třech seminářích – v Kamerunu, v Miláně a teď tady s námi v Římě. Kdybys měl říct jednu věc, která se ti v každém z nich nejvíce líbila, která by to byla?

V Africe se mi nejvíce líbí, že i v semináři při liturgii zpíváme a tančíme s tradičními nástroji naší země.

V Miláně jsme každý víkend vykonávali pastorační práci ve farnostech, kam jsme byli vysláni; dělali jsme tam vše, o co nás farář požádal (šlo většinou o katecheze, setkání s ministranty, s mladými lidmi atd.), a to mě taky moc bavilo.

Tady v Římě jsem vděčný zvláště za vstřícný a upřímný komunitní život ve skutečném bratrství a rovnosti, kde jsme všichni na stejné úrovni bez ohledu na věk a úroveň studia.

Jsi teď jáhnem, ale zůstáváš tady v semináři. Čím bude podle tebe specifická tvá služba mezi námi?

Budu mezi seminaristy, abych jim sloužil. Především službou u oltáře Páně, a potom v dalších aktivitách komunitního života. Snažím se být pokornější a otevřenější ve svých závazcích v semináři, protože je to první místo mé pastorační práce. Dále má přítomnost může být prospěšná pro ty seminaristy, kteří se v nadcházejících měsících stanou jáhny. Uvidí, jak se jáhen má nebo nemá chovat v presbytáři, a třeba se vyhnou začátečnickým chybám, které mě neminou...

Při tvém svěcení jsme slyšeli, jak tví přátelé zpívali africké písně. Jak se můžeme inspirovat vaším prožíváním liturgie? Co bys nám doporučil?

Musíme se snažit o stále lepší prožívání mše svaté. Liturgické hymny jako *Gloria* nebo *Offertorium* mají vzbudit intenzivnější vnitřní radost. Přidal bych víc nástrojů, třeba kytaru, cajón aj. Mohli byste také pozvat bratry z ostatních zemí, ať vás naučí své písně. Můžete jim dát občas prostor, ať slaví svým zpěvem a svým způsobem (jak jsme to dělali třeba při křížové cestě v době postní).

Arnold Gabin Nguela Penlap odpovídal na dotazy **Daniela Martinka**

SEMINÁRNÍ VÝLET HRANIČÍCÍ S POUTÍ

V pátek 28. dubna jsme se vydali na výlet na **Gargano** („ostruhu italské boty“). Někteří měli už před odjezdem krajně veselou náladu.

V sobotu ale začal náš výlet nebezpečně hraničit s poutí. **Monte Sant'Angelo** leželo dále, než se zdálo, a cestou pod jarním sluncem mnozí zemdleli.

Naštěstí nám náladu navrátila a ochablé síly obnovila **hojnost** pokrmu tělesného...

...i duchovního
(u Bohorodičky
v monastýru
Pulsano).

Neděli jsme
věnovali otci Piovi
a prohlídce **San
Giovanni Rotondo**.
A konečně jsme
zjistili, proč se
město jmenuje
„Sv. Jan Kulatý“.

V pondělí jsme
výlet hraničící
s poutí zakončili
v nádherném
přístavním
městečku
Vieste.

LASKAVÉ LOUČENÍ S LÉČIVÝM ÚSMĚVEM

a svůj sabatický rok v Římě vzpomínám s velkou vděčností. Tento čas mi umožnil zastavit se a začít vědoměji prožívat všechnu krásu, kterou přináší běžný i neběžný život. Někde jsem četla, že příliš často necháváme hezké chvíle plynout, aniž bychom je plně vychutnali a oslavili. Proto Vás těmito

řádky zvu k malé oslavě a k procházce mými vzpomínkami na Řím.

Nepomucenská rána se zpěvem kosů... kdy jsem spěchala přes zahradu na mši a skrze pinie probleskly první sluneční paprsky přinášející ranní pohlázení... Vždycky se mi chtělo poskočit nebo tančit, a taky jsem to někdy udělala a doufala, že mne nikdo z okolních domů nevidí...

Nedělní momenty v Caffarelle.... rodinné pikniky, živě diskutující přátelé, běhající děti, sestra s růžencem, bohoslovec na kole... Prosté bytí opodál pasoucích se ovcí, běhajících psů či v trávě skotačících králíků... To vše mi přinášelo poselství, že přeci jen je svět ještě v pořádku. A dělalo mi radost být součástí prostého, a přitom posvátného dění, kterému říkáme Život.

Okamžiky sdílení a setkání v závodce nebo při společných festách, kdy jsme se potkávali a vyprávěli si, co kdo právě čte, píše, nad čím přemýšlí a co ho oslovuje... V tom je vzácnost Nepomucena, rozměr sdílení a vzájemného obohacování napříč kulturami, zkušenostmi a všemi možnými koncepty a přístupy. Vzácnost, která rozšiřuje srdce i mysl a umožňuje nahlížet na život a lidskou zkušenost z obohacené perspektivy.

Jako perlu v srdci si odnáším Vánoce v Nepomucenu, které s námi trávil Mons. Giuseppe Leanza. Byly to krásné chvíle zpívání, liturgického slavení, vychutnávání sváteční atmosféry všemi smysly. Nezapomenutelné chvíle, kdy monsignore s nakažlivým smíchem vyprávěl své veselé příhody.

A společné výlety.... krása Itálie a jejích svatých míst... přátelská atmosféra mezi námi navzajem... další z mnoha a mnoha dalších perel....

Je skutečným uměním plně prožívat a vychutnávat nejen krásu a dobro, ale život sám v jakékoliv jeho podobě a ve všech jeho odstínech a nechat se jím prostoupit a proměnit. Chtěla bych to umět a totéž přeji i Vám.

Abych zůstala věrná svému řemeslu, ráda bych Vám dala dárek na rozloučenou. Je na Vás, jak ho využijete. Je to takové malé cvičení, které může mít velmi požehnaný účinek. Jeho klíčovým poselstvím je ÚSMĚV LÉČÍ.

Zvu Vás, abyste vstoupili do své cely a pohodlně se posadili. Zavřete oči a obraťte pozornost do svého nitra. S laskavou pozorností se podívejte, jak

se teď máte a jak se cítíte, aniž byste to posuzovali nebo měnili. Je Vaše tělo čilé a uvolněné nebo spíš napjaté, unavené a rozbolavělé? A jaký je stav Vaší mysli, je zklidněná jako vodní hladina či rozbouraná a rozkolísaná? S laskavou pozorností se na to zahleďte. A teď Vás chci pozvat, abyste svou tvář nechali rozzářit úsměvem, jako kdybyste potkali milého člověka, kterého dobře znáte.

Vnímejte svůj úsměv. Zkuste se v hloubi spojit se slovem z Izajáše, kdy Hospodin říká: „Jsi v mých očích drahý a vzácný.“ Nechte na sebe skrze svůj úsměv dolehnout láskyplný a rozzářený Hospodinův pohled a začněte se pak usmívat sami na sebe, nejprve do oblasti očí, a všimněte si, jak se Vám uvolňují svalstvo kolem očí.

Usmějte se až ke koutkům svých úst a do celé tváře a vnímejte, jak všude tam, kam se usmějete, se objeví uvolnění a láskyplný prostor. Usmějte se do celé své hlavy a do oblasti krku. Nemusíte vědomě nic uvolňovat ani nic opravovat, jen vnímejte, jak ten vnitřní úsměv udělá tu práci za Vás.

Sledujte dál, jak Váš úsměv jde podél paží až k prstům na ruku. Všude se objevuje uvolnění a prostor. Můžete na vlastní kůži zažít, jak úsměv léčí. Můžete se usmívat dál na svůj hrudník a horní část zad, na oblast břicha a dolní část zad, na všechny vnitřní orgány, které máte v hrudníku i v břiše. Pak se usmějte podél obou nohou až k chodidlům. A jenom vnímejte, jak vnitřní úsměv přináší uvolnění, prostor a požehnaní.

Až budete chtít, otevřete oči a s vděčností si můžete vychutnat sílu úsměvu, který si jako dar můžeme dávat i navzájem, a tím přinášet pokoj, radost a požehnaní. Proměnit nejobyčejnější chvíle setkání v posvátné momenty.

Děkuji ze srdce Vám všem za společný krásný čas.

Sr. Theresien Bartoňová

O VÝCHODU SLUNCE A NESMYSLNOSTI BĚHÁNÍ

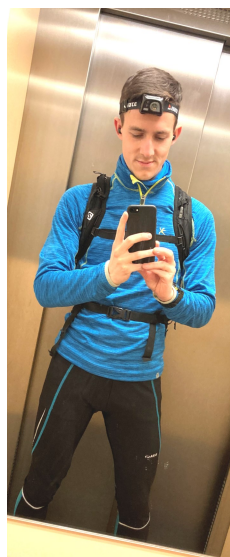

nes je to přesně dva roky od chvíle, kdy jsem se rozhodl vychutnat si jednu náročnou noc a jedno překrásné ráno. Uskutečnil jsem tehdy svůj plán doběhnout z pražských Dejvic na horu Říp, odkud, jak mě ubezpečovala předpověď počasí, uvidím první paprsky ranního slunce. Běhat ultramaratonské vzdálenosti (tj. více než 42,195 km) jsem byl tehdy zvyklý, a tak mi padesát kilometrů po rovině - když nepočítám samotný Říp - nedělalo velký problém. Jednu novou zkušenost mi ale toto noční dobrodružství přece jenom dalo. Uvědomil jsem si, že běhání je naprosto k ničemu.

Prosím, neberte mě za slovo. Je zřejmé, že běh přináší lidem nespočet benefitů jako je zdraví, štíhlejší postava, psychická pohoda nebo dobrý pocit z překonání vlastních limitů. O tom všem něco vím.

Přesto jsem však začal vnímat, že běhání má určitou hodnotu, která je důležitější než všechny jeho prokazatelné účinky a která nespočívá v ničem jiném než v běhání samotném. Italové by použili slovo „gratuità“, což označuje určitou bezdůvodnost či nezištnost, s jakou v životě děláme věci jako je třeba pít piva s dobrými přáteli, čtení krásné literatury nebo hra na hoboj. Při své noční pouti k hoře praotce Čecha jsem si také vzpomněl na slova Romana Guardiniho o (ne)smyslu liturgie: „Jednat liturgicky znamená stát se živoucím uměleckým dílem, což nemá jiný účel, než prostě být a žít před Boží tváří.“ Bylo by

odvážné nazvat běhání takovou malou liturgií?

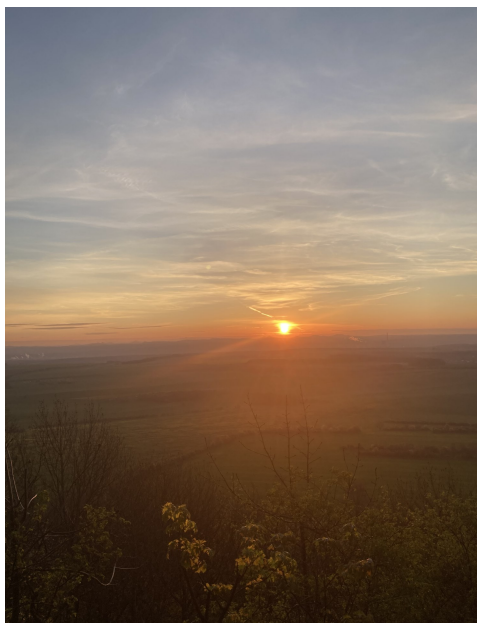

Člověk je, pokud vím, složen z duše a těla. Nedokážu přesně říct, v jakém vzájemném vztahu tyto dvě složky spolupracují, ale vím, že při běhu fungují obě dvě na sto procent. Zdá se mi, jako bychom rychlým střídáním nohou a vytažením srdečního tepu až někde k anaerobnímu prahu uvedli do pozornosti našeho vnitřního človíčka, který touží po hlubokých a vznešených věcech.

Co si pod tím představíte, je na vás, ale pro mě je to Adonai. Běhání je tedy můj oblíbený způsob bytí před stvořitelem světa, zkrátka něco na způsob liturgie, která je - jak by opět řekl Guardini - asi tak stejně bezúčelná jako dětská hra. Tento způsob bytí je někdy příjemně uvolňující, jindy ovšem zatraceně náročný, záleží na volbě trasy. Podle mé zkušenosti se ale vyplatí vyběhnout sem tam až k samým hranicím svých tělesných možností, protože to uvádí běžce/běžkyni do zkušenosti přímo mystické, takové, která z plných (udýchaných) plic křičí: „Ty jsi člověk!“ Není skvělé být člověkem před Bohem a vědět o tom?

Z Dejvic jsem onehdy vybíhal asi v jedenáct večer a před rotundou sv. Jíří jsem stanul před půl pátou ráno. O něco později autem dorazili moji skvělí kamarádi, kteří dovezli čaj a něco malého k zakousnutí. Společně jsme zapívali Františkovu píseň *Laudes Creaturarum* a pak už si jen užívali první paprsky bratra slunce.

Nemohu zastírat, že jsem byl to ráno lehce dojatý. Zase jednou jsem ze sebe dokázal vytřískat pořádný výkon a celou noc utíkat tmou, což je asi tak stejně bezdůvodně krásné, jako sledovat majestátní východ slunce nad českou zemí.

Vojtěch Razima

SETKÁNÍ SE SOUČASNÝM UMĚNÍM V ŘÍMĚ

ajít v antickém a starokřesťanském Římě do galerie moderního či současného umění se zdá jako svatokrádež, nebo přinejmenším ztráta času. Jenže významný americký teolog, dosud žijící katolický kněz David Tracy, už v 70. letech 20. století píše, že teologie má vést dialog se situací dnešního člověka, tak jak ji vyjadřuje i ve svých uměleckých dílech, a to ne pro to, aby mohl poskytnout na poznané otázky současného člověka křesťanské odpovědi, ale proto, aby mohlo dojít k vzájemnému osvětlení mezi křesťanstvím a sekulární společností. Já jsem navíc strávil více jak tři roky šťastné práce v pražském Centru současného umění DOX, takže nebylo zbylí a po mém únorovém příjezdu do koleje jsem si stanovil čtvrtky jako dny pro návštěvy galerií moderního umění v Římě: tři nejvýznamnější z nich vám nyní představím.

První jsem prozkoumal MACRO jak se zkracuje celý název *Museo d'Arte Contemporanea di Roma*. Pro nás z České republiky je lákavé ze dvou důvodů: sídlí v budově bývalého pivovaru a je do něj vstup zdarma. Nachází se na Via Nizza asi 1,5 km severně od nádraží Termini. Prostor je zajímavě přestavěn, včetně moc pěkné střechy, na kterou se dá vyjít a posedět tam v kavárně. V muzeu lze najít několik na sobě nezávislých výstav, které nejsou stálé, ale postupně se obměňují, což znamená, že z mojí únorové návštěvy tam v květnu, kdy píšu tyto řádky, již není téměř nic. Očekávat však lze jak výstavy tradičtější (např. cykly fotografií), tak značně intermediální (prolínající žánry – např. výtvarné umění, hudbu, video) a výstavy vztahující se k současným společenským tématům.

O něco severozápadněji se nachází MAXXI – tedy *Museo nazionale delle arti del XXI secolo*. To je slavné především pro svoji architektonickou podobu, jež byla navržena slavnou architektkou Zahou Hadid: budova tak

trochu stojí za návštěvu bez ohledu na obsah. Toto muzeum se tváří o něco seriózněji než MACRO, což se projevuje i vstupným v rozsahu 9-15 eur. Kromě výstav lze ocenit ze všech galerií asi nepřívětivější kavárnu a jediný obchůdek s nekýčovitými (byť předraženými) pohledy. Letošní jaro bylo možné v MAXXI najít výstavu volně odkazující na dílo Piera Paola Pasoliniho, ale také výstavu o Bobu Dylanovi. Při návštěvě nezapomeňte ani na protější dům, který je také součástí muzea a v němž jsem objevil vynikající výstavu fotografií Claudia Abateho zachycujícího fragmenty uměleckého života v Římě posledních dekad.

Nejvíce spokojený jsem však byl z návštěvy v *Galleria Nazionale d'Arte Moderna e Contemporanea*, což je zkrátka národní galerie shromažďující díla 19., 20. a 21. století. Nachází se kousek za zahradami Vily Borghese a novoklasicistní budova vás zaujme dvěma skulpturami opic na vstupním schodišti. Tamní stálé expozice jsou konceptuálně propracované a dobře promyšlené. Při procházení touto galerií si uvědomíte, jak se italské umění – ještě víc než evropské obecně – dosud vyrovnává s dědictvím antiky. Najdeme zde klasičtější díla 19. století, velká díla moderny i zcela současné umění.

Radost mi udělaly obrazy představitele tzv. metafyzické malby (*pittura metafisica*), Giorgia de Chirico (viz vpravo jeho *Piazza d'Italia Metafisica* z r. 1921), ale je zde možné najít rovněž díla slavných autorů jako Marcel Duchamp,

Alberto Giacometti, Andy Warhol či Jackson Pollock. Objevil jsem i (mně) neznámé autory značně znepokojivých děl (*We are all flesh* od Berlinde De Bruyckere či *Per un uomo alienato* od Alighiera Boettiho.)

Dalo by se ještě dlouze mluvit o současném umění v Římě, ale raději je někdy navštivte sami a nezapomeňte při tom, že chvíle zhuštěné přítomnosti při setkání s jinakostí uměleckého díla není nepodobná chvíli přítomnosti otevřené pro nazírání absolutní Jinakosti Boží. A ztratíte-li se v současném umění, zbývají tu četné popisky, vysvětlující texty a wikipedie v mobilu.

Tomáš Sixta

UMĚNÍ MODLIT SE POHLEDEM

dybyste si při návštěvě nějaké galerie vybrali jeden jediný obraz a už se nevěnovali žádnému jinému, jako byste ani nebyli v galerii. A možná právě naopak. Mohlo se dokonce stát, že jste se určitým způsobem krásně modlili. Hned vysvětlím, jak to myslím. Všichni víme, jak jsme dnes zahlceni množstvím střídajících se obrazů. Jak vlastně obrazy, fresky, sochy v chrámech i jinde vnímali lidé dřív, než vznikla moderní média, fotografie a všudypřítomný mobil s obrazovkou a fotoaparátem?

Jistě znáte termín *lectio divina* jako přístup k četbě Bible rozjímavým způsobem. Existuje také něco, co lze nazvat *visio divina* či *conspectio divina* (zhruba přeloženo jako „zbožné/posvátné hledění“).

Právě toto *visio divina* je starým způsobem modlitby, jež je i nadále velmi působivou metodou rozjímání. Umění se stává jakousi svátostí, jež otevírá naše srdce pro Božího Ducha, jenž v nás přebývá. To, co je viditelné, zpřítomňuje hmatatelným způsobem neviditelné.

Předmětem naší meditace může být vlastně jakékoli umělecké dílo. Dokonce ani nemusí jít o umění přímo náboženské, ale zbožné hledění na ikony má samozřejmě prastarou a úctyhodnou tradici. Prostřednictvím *visio divina* můžeme obsah díla prozkoumat dopodrobna. Čteme obraz, jako by to bylo písmo. Nabízí se nám pro naše rozjímání využít intuici a um především těch nejlepších malířů a jiných umělců historie, čerpat i z jejich citlivosti a daru od Pána Boha.

Jádrem tohoto způsobu modlitby je soustředěné hledění na obraz, které může přerůst v pohled kontemplativní (tj. „nazíravý“), v kontemplativní modlitbu. Thomas Merton kontemplaci považuje za nejvyšší projev intelektuálního a duchovního života člověka: „Život si sám sebe uvědomuje coby život“ (T. Merton, *Nuovi semi di contemplazione*).

V kontemplativní modlitbě zažíváme intimní setkání s Boží láskou, zjevenou nám v Ježíši Kristu. Při takové zkušenosti poznáváme hlouběji, že Bůh není proti nám, ale je pro nás, není daleko od nás, nýbrž s námi, a není mimo nás, ale v nás. Naše mysl a naše srdce se v tiché chvíli na klidném místě ztiší, prohloubí a rozšíří. Roste v nás vědomí toho, jak nás Bůh stále objímá, a že v tom objetí nalézáme skutečnou svobodu, říká Henri Nouwen (*Spiritual formation*).

Nabízím Vám jen jeden z možných návodů, jak se Bohu otevřít v tomto způsobu modlitby. Nebojte se, není to vůbec nic složitého a dokáže to každý. Jde o to, otevřít se Bohu prostřednictvím uměleckého díla, jež nám v určitém smyslu pomůže odstavit na vedlejší kolej v hlavě naše obvyklé přemýšlení tím, že budeme vnímat umění – krásu.

Krok 1. Stanovte si umělecké dílo, které bude předmětem Vaší reflexe. Potom si zvolte pohodlné místo, kde nebudete rušeni a rozptylováni. K soustředěnému přebývání v Boží přítomnosti Vám může napomoci, že zavřete oči a zaměříte se na vnímání svého dechu. Pozvěte Ducha Božího prostou modlitbou: „Přijď, Duchu svatý“.

Krok 2. Hleďte na celý obraz. Všimněte si tvarů, barev, osvětlení. Všimněte si detailů v popředí i v pozadí. Když jste si takto prošli celý obraz, všimněte si, co přitáhlo vaši pozornost. Podobně jako v *lectio divina*, je to Bůh, kdo Vás přitahuje k pokladu, který je v obraze právě pro Vás.

Krok 3. Meditujte o části obrazu, která Vás zvláště zaujala. Jak k Vám Bůh promlouvá? Proč myslíte, že Vás zaujala právě tato část? Je to nějaké poselství, které se dotýká Vašeho nynějšího života? Vnímáte tam nějaké pozvání? Slyšíte volání? Probudilo se něco ve Vašich vzpomínkách? Dovolte těmto myšlenkám sestoupit do Vašeho srdce. Jaké pocity ve Vás vyvolávají? Jakým slovem by se to dalo popsat, jaký pohyb to ve Vás probudilo, když se tím pocitem dále zabýváte? Dovolte Božímu sdělení, aby se Vás dotklo tam v hloubce nitra, kde přebývá Duch.

Krok 4. Během meditace nad zvoleným uměleckým dílem ve Vás promlouvá Bůh. Nyní je čas na to mu odpovědět. Nechte, ať se slova Vaší odpovědi sama narodí v záhybech Vaší duše. Jak zní Vaše odpověď? Jak zní Vaše modlitba? Zkuste formulovat touhy, které se ve Vás objevují. Nechte promluvit emoci, která vyklíčila ve Vašem nitru.

Krok 5. K tomu, abychom vyjádřili to nejhlubší v našem já, nám jakoby slova nestačí. Ztichněte tedy a prostě jen přebývejte ve společenství s vaším Stvořitelem, který políbil Vaši duši dříve, než ji spojil s Vaším tělem, s tím, jenž Vás miluje bez míry. Vychutnávejte si ticho. Nechejte se konejšit jeho Láskou. Nakonec mu poděkujte.

Tento modlitební přístup k umění Vás bude povzbuzovat, abyste se na celý život dívali duchovním pohledem a odhalovali Stvořitelova poselství skrytá v jeho stvoření. Autentická zkušenost s Bohem rozšiřuje způsob, jakým se díváme na svět a život vůbec. Učíme se hledat Boha ve všem. Tak zkuste vzít nějaký obrázek (ne nutně náboženský), který máte doma a na půl hodiny se s ním někam zavřete. Přínejmenším zjistíte, že jste se na něj třeba nikdy pořádně v klidu nepodívali.

I to stojí za to.

P. Tomáš Roule

ŘEKLI SVATÍ A TO PLATÍ

nohokrát a mnoha způsoby nám naši profesori vtlokali do hlavy, že nelze jen tak vytrhnout větu z úst církevních otců, neboť takové pořouchlé citáty jsou otců nedůstojné a zavádějící... Nedalo mně to, a dovolil jsme si nabídnout Vám výroky vytržené z úst otců v jednoduchém kvízu, kde můžete vyzkoušet, jaké máte znalosti či štěstí...

P. Petr Soukal

1. Mnich musí nosit takové šaty, aby je mohl odložit mimo celu a nikdo mu je tam nevzal.
 - a) Irenej Lyonský
 - b) Origenes
 - c) Abba Pambó
 - d) Jan Zlatoústý
 - e) Augustýn
 - f) Řehoř Veliký
 - g) Isidor ze Sevilly
 - h) Jan Damašský
 - i) Tomáš Akvinský
 - j) Martin Luther
2. Bratři, kdybych chtěl tuto záležitost vyřešit dnes, unavil bych vás, neboť jsem toho už dost namluvil.
3. Větší cenu má láska hlupáka než pýcha mudrce.
4. Zoufat znamená sestupovat do pekla.
5. Nemám knihy, nemám čas číst, dusím se myšlenkami jako trním.
6. Kde je tanec, tam je ďábel.
7. Ten, kdo vychází ze křtu, se může chlubit tím, že už byl vysvěcen na kněze, biskupa i papeže.
8. Boží moudrost spočívá v poznání Boha a pochopení jeho milosrdenství.
9. Boží království stojí právě tolik, kolik máš.
10. Kromě plazení je pro muže nejlepším pomocníkem muž.

Z DENÍKU VENKOVSKÉHO ADMINISTRÁTORA

DÍL DVANÁCTÝ: O KNĚŽÍCH II.

a jedním z mých předchůdců přišli na faru pozůstalí domlouvat pohřeb a začali sebejistým vychvalováním zemřelého: „Pane faráři, víte, on náš dědeček byl velmi zbožný, dobrý křesťan. On do kostela sice nechodil, ale modlil se v lese.“ Spolubratr ledově odvětil: „Opravdu? Tak běžte za hajným, ať vám ho pohřbí.“

Ve farnosti odkud pocházím jsme dostali staršího kněze jako farního vikáře, jelikož na farářské úřednicko-údržbářsko-staviteleské a byrokratické orgie už neměl chuť ani síly. Jednou jsem s ním při své návštěvě domova koncebroval večerní mši sv. Po jejím skončení se do sakristie vkolébala jedna dobrá duše, která mu přinesla tři tašky plné jídla. Ukazovala silně obéznímu knězi obsah jednotlivých zavazadel a vysvětlovala: „Otče, tady máte dneska na večeři, toto zítra na snídani a tohle je oběd na zítra. Budete si to pamatovat?“ Obr v albě, která připomínala plachtu námořní lodi, zahlaholil: „No co, kdyžtak to sním všechno najednou.“

Kněz, u kterého jsem konal kaplanskou službu, mi vyprávěl, že právě s tímto starším objemným spolubratrem byl v semináři, byť o nějaký ročník níž. Na Neděli dobrého Pastýře s několika (tehdejšími) bohoslovci přijeli za jáhnem Sloníkem, jak mu dobrosrdečně říkali, aby zjistili, jak se má v pastoraci. Hřmotný klerik je překvapil na uvítanou slovy: „Kluci, představte si, já už hubnu!“ Ctihodní pánové na něj jen nevěřícně zírali a zeptali se: „Jak?“ On odpověděl: „Já už se za to modlím!“

Jeden kamarád a spolubratr v kněžské službě byl přeložen do velkého města. Jeho farní kostel se nacházel vedle rušného autobusového nádraží a několika nákupních center, takže tam permanentně proudily zástupy nejrůznějších lidí. Většina ze zvědavosti, někteří ze zájmu o sakrální architekturu a umění, menší skupinka i proto, aby se pomodlila nebo se účastnila liturgie. Vyprávěl mi, jak jednou seděl před večerní mší svatou jako obvykle v klasické zpovědnici, která měla přední dveře pro kněze jen do poloviny výšky skříňovité dřevěné budky. Horní polovinu tvořil těžký fialový závěs.

Duchovního z modlitby breviáře vytrhlo pravidelné chřestění řetězů, které se začalo ozývat od vchodu kostela a neustále se blížilo ke zpovědnici. Když se kroky zastavily, někdo zvenku rozhrnul fialový závěs a pohled zpovědníka se střetl se skelným a silně polekaným výrazem zfetovaného pankáče v kožené soupravě, jejíž každý centimetr čtvereční byl ověšen nějakými řetězy, matkami, šrouby, víčky od plechovkových piv a jiných odporností. Individuum se zeleným čírem uskočilo o krok dozadu azaskočeně vblekotalo: „Coo?“ Ledově klidný sluha Boží znechuceně odvrátil pohled, zatáhl závěs a sarkasticky prohlásil: „Hov*o!“

Jako bohoslovec jsem se zúčastnil jedné kněžské pouti, kdy skupinka mladých pánů kaplanů a farářů putovala na jistý posvátný vršek s mariánskou bazilikou. Po cestě jsem zbožně naslouchal jejich učeným rozhovorům, které se točily okolo církevních drbů, ožehavých teologických a bioetických otázek, komentování aktuálního dění nebo vzácných okamžiků naprosté názorové shody ve svorném nadávání na generální vikáře nebo biskupskou kurii.

Řeč se stočila i na to, kdo viděl žhavou novinku, film „Velké ticho“ o životě kartuziánských mnichů. Jeden z důstojných pánů prohlásil, že má CD doma a že se mu to líbilo. Druhý reagoval: „Hele, tak mi to vypal, já se na to podívám s mládeží.“

Třetí z nich, přezdívaný „Velký inkvizitor“, kontroval přísným pohledem a výrokem: „Ale Honzo, to je na hranici svědomí!“ Abych přispěl svou troškou do mlýna a uvolnil napětí, řekl jsem: „Já jsem to viděl u Paulínek za šest stovek.“ Inkvizitor změnil výraz tváře a vykřikl rezolutně: „Šest stovek? To je zlodějna! Ty, Honzo, vysmahni mi to taky!“

Jiný můj spolubojovník v kněžské službě vyprávěl, že ke svému staršímu výpomocnému duchovnímu, který si již v některých věcech nebyl moc jistý (a navíc byl neuvěřitelně nepraktický a nešikovný), dostal na rok jáhna, aby byl „výduchovi“ k ruce. S čerstvým absolventem semináře se dobře doplňovali. Jednou na podzim spolu vyrazili na nedělní dopolední trojboj a byli velmi překvapeni, když je přivítala zavřená brána na hřbitov okolo kostela. Teprve po půl hodině se přišourala kostelnice a překvapeným klerikům sdělila, že došlo ke změně času a oni si zapomněli přeřídít budík, tudíž přijeli o hodinu dřív. Dobrá, stane se. Starý kněz a jáhen tedy absolvovali zbytek mši, dali si oběd a siestu, nařídili budík... a pak na odpolední bohoslužbu přijeli opět podle starého času.

Stalo se na svěcení v jednom z našich katedrálních měst, že s diecézními jáhny přijímali svátost kněžství i řeholníci. Jeden z nich absolvoval formaci a studium v Polsku a za tu dobu se naučil velmi dobře jazyku našich severních sousedů. Po mnoha letech se vrátil do vlasti a hned na něj připadl úkol poděkovat za všechny svěcence na závěr bohoslužby biskupovi.

Jak to tak bývá, na řečníka dolehlo dojetí a tak srdečně děkoval i svým spolubratřím, kteří byli přijati do presbyteria již o týden dříve v Polsku a teď přijeli podpořit jeho. Rozšafně ukázal na houf řeholníků a chtěl dodat, že jsou čerstvě ordinovaní, ale jak byl zvyklý vyjadřovat se v polštině, řekl otočen k biskupovi: „Jsou ještě teplí...“ Jeho excelence zaúpěla polohlasně do přenosného mikrofonu, takže to bylo slyšet na celou katedrálu: „Uuu... takhle se to neříká!“

Tento silně obézní dobrosrdečný řeholník nám pak u oběda vyprávěl, jak ho byli navštívit příbuzní a prohrabovali se fotkami. Děti jeho sestry zaujal snímek, na němž strýc v řeholním hábitu, přes který má tehdy módní džínovou bundu, kácí sekyrou strom na klášterní zahradě. Matka prohlásila: „To je strejda ale frajer, co?“ Její synek ve věku asi tří let okamžitě odpověděl: „Hmm, ale tlustej.“ Hromotluk v hábitu to se svým typickým širokým úsměvem komentoval slovy: „Prostořeké dítě.“

Jeden spolubratr nastoupil do farnosti po poněkud výstředním knězi. Když kontroloval matriky, zjistil, že jsou psány latinsky a jakýmsi téměř nečitelným písmem na způsob švabachu, přirozeně pravým brkem namá-

čeným v inkoustu. Nejvíce ho zaujala kolonka „poznámka“ v Knize pokřtěných, kde u jednoho křtu bylo napsáno: „Praesens erat et frater canis“, tedy „Přítomen byl i bratr pes“. Když se pak ptal lidí, kterým tehdy jeho předchůdce křtil dítě, co to má znamenat, odpověděli: „Jó, to tam tehdy vběhnul do kostela cizí čokl.“

Jiný kamarád měl také poněkud problém s tím, jak byly ve farnosti některé věci nastavené od předchůdce. Například na jedné z far bydlela nepříznupůsobivá rodina, která nejen že neplatila nájem, ale ještě si od pana faráře nechala platit elektriku a vodu.

Když nastoupil můj kamarád, řekl rodině, že jim to v žádném případě platit nebude a že se začnou bavit o pravidelném nájmu. Diskutovali o tom zrovna před jeho rezidenční farou na zahradě. Rodina halasně protestovala a obviňovala kněze z toho, že je rasista a nelíká, že nemá soucit s chudými... došlo i na výhrůžky (poté, co jim doporučil, aby si našli práci).

Duchovní proto řekl dotírajícím: „Vážení, víte co? Uděláme to jako politici. Ti, když se jednání dostanou do mrtvého bodu, povolají lobbisty, aby jednání nějak posunuli. Já tedy dojdou pro svého lobbistu.“ Odešel na faru, pustil zadním vchodem na zahradu agresivního velkého psa... a pak už nikdy problém s placením nájemného ani energií nebyl.

Jedna má letní prázdninová bohoslovecká praxe se odehrávala u velmi zkušeného kněze ověčeného mnoha pastoračními a stavebními úspěchy. Aby mne nějak zaměstnal, řekl mi, ať mu projdu nepřečtené maily za poslední rok a udělám výběr těch, na které by měl reagovat.

Kolem oběda jsem mu celý nervózní podával několikastránkový souhrn. Znalecky se na to podíval a přerýkával si polohlasně: „Lesy ČR... Urgentní výzva k reakci na návrh o směně pozemků... Finanční úřad... výzva k zaplacení daně z nemovitosti... Naléhavá výzva nějaké vědmy k uspořádání pouti do Medžugorje... Předžalobní výzva společnosti XY k jednání o odstranění věcného břemene... Biskupství a výzva k odvedení příspěvku do svépomocného fondu... Prosba o uspořádání koncertu v kostele...“

Pak se na mne potutelně podíval a řekl mi: „Bráško, až budete farářem a přijde Vám nějaký mail nebo dopis, kde budou psát, že je to strašně urgentní a spěchá to... tak když na to nebudete reagovat, v 95 % případů se nic nestane.“

P. Josef Bláha

**Rychle,
dej tam
tu naši
přisadu,
než nás
někdo
uvidí!**

**ÁÁÁ!
Co to tam
zase nasypali!?**

